

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: JUDr. J. J.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/72338-421/1,
o podpoře v nezaměstnanosti

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o podpoře v nezaměstnanosti dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce souběžně vykonával jak zaměstnání, tak samostatně výdělečnou činnost. Měl za to, že zaměstnání a samostatně výdělečnou činnost ukončil ve stejný den, a proto měl Úřad práce, pracoviště Ostrava (dále jen „správní orgán I. stupně“), postupovat v souladu s § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti (tj. při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti zohlednit jak Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

zaměstnání, tak samostatně výdělečnou činnost žalobce). Správní orgán I. stupně však vypočetl podporu v nezaměstnanosti pouze ze zaměstnání dle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, přičemž žalovaný tento postup rozhodnutím ze dne 18. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/72338-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), potvrdil.

2. Žalobce se s takovým postupem neztotožnil a proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)

II. Napadené rozhodnutí a rozhodné skutečnosti ze správního spisu

3. V potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava z 2. 2. 2024 je uvedeno, že žalobce byl veden v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 14. 7. 2020 do 30. 1. 2024.
4. Dne 7. 2. 2024 žalobce podal žádost o zprostředkování zaměstnání. Z žádosti se podává, že ukončil zaměstnání u zaměstnavatele ŠRÁMEK LEGAL s. r. o., advokátní kancelář, dne 31. 1. 2024. Téhož dne doložil správnímu orgánu I. stupně další přílohy k jeho žádosti (zápočtový list, potvrzení o výši průměrného čistého výdělku). Dle dohody o rozvázání pracovního poměru skončil pracovní poměr žalobce dne 31. 1. 2024.
5. Dne 7. 2. 2024 podal žalobce žádost o podporu v nezaměstnanosti. Žalobce byl zaměstnán u zaměstnavatele od 1. 7. 2021 do 31. 1. 2024. Samostatnou výdělečnou činnost vykonával od 14. 7. 2020 do 30. 1. 2024. Ve výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku je uvedeno přerušení provozování živnosti od 31. 1. 2024 do 31. 12. 2099.
6. Dne 1. 2. 2024 byl žalobce vyrozuměn o zápisu do veřejného rejstříku tak, že provozování živnosti je přerušeno od 31. 1. 2024 do 31. 12. 2099. Ve změnovém listě z 31. 1. 2024 je uvedeno, že provozování živnosti bylo přerušeno od 31. 1. 2024 do 31. 12. 2099.
7. Dne 20. 2. 2024 se u správního orgánu I. stupně konalo ústní jednání, kde žalobce uvedl, že se 31. 1. 2024 dostavil na živnostenský úřad a oznámil přerušení živnosti k 31. 1. 2024.
8. Téhož dne se žalobce vyjádřil k podkladům a doručování. Ve vyjádření uvedl, že ukončil pracovní poměr i samostatnou výdělečnou činnost dne 31. 1. 2024.
9. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 28. 2. 2024, č. j. OTC-622/2024-KZ1 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), přiznal žalobci podporu v nezaměstnanosti. V odůvodnění uvedl, že nelze použít § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce samostatná výdělečnou činnost ukončil dne 30. 1. 2024. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce dne 3. 3. 2024 odvoláním.
10. Žalovaný dne 18. 4. 2024 napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ze spisového materiálu, konkrétně ze „Žádosti o podporu v nezaměstnanosti“, v níž žalobce stvrdil svým podpisem, že „pravdivě vyplnil kolonky určené k vyplňování“, vyplývá, že žalobce ukončil pracovní poměr u zaměstnavatele dne 31. 1. 2024 a tuto skutečnost doložil. Dále žalobce ukončil dne 30. 1. 2024 samostatně výdělečnou činnost. Z Vyrozmění o zápisu do živnostenského rejstříku ze dne 1. 2. 2024 je uvedeno, že provozování živnosti je přerušeno od 31. 1. 2024 do 31. 1. 2099. Žalobce se 31. 1. 2024 dostavil na živnostenský úřad k přerušení živnosti a požádal, aby mu byla k tomuto dni (31. 1. 2024) živnost přerušena. Žalovaný předně poukázal, že řízení o podpoře Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

v nezaměstnanosti je svojí povahou řízení o žádosti, a proto je na žalobci, aby unesl důkazní břemeno. Žalovaný odkázal na § 31 odst. 11 zákona č. 455/1991 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), dle kterého je provozování živnosti přerušeno dnem doručení oznámení nebo pozdějším datem v oznámení uvedeným. Žalobce doručil oznámení o ukončení samostatně výdělečné činnosti živnostenskému úřadu dne 31. 1. 2024 a tímto dnem bylo provozování živnosti přerušeno, přičemž poslední den provozování živnosti byl den 30. 1. 2024. Žalovaný má za to, že pokud by zákonodárce zamýšlel, že k ukončení provozování živnosti dojde až v den následujícím po dni podání žádosti o přerušování živnosti, jistě by tento úmysl v příslušném ustanovení zakotvil. Žalobce si měl být vědom toho, že samostatně výdělečnou činností ukončil 30. 1. 2024, neboť tuto skutečnost uvedl do Žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Na základě veškerých podkladů, které měly správní orgány k dispozici, považoval žalovaný za prokazané, že provozování živnosti žalobce bylo přerušeno od 31. 1. 2024. Žalobce byl osobou samostatně výdělečně činnou toliko do 30. 1. 2024. Žalobce nepředložil žádný důkaz na podporu svého tvrzení, z něhož by bylo možno seznat, že provozoval živnost ještě dne 31. 1. 2024. Žalovaný zopakoval, že odpovědnost za uplatňování rozhodných skutečností a jejich dokládání navrhovanými důkazy leží na účastníku řízení. Nadto byl žalobce při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti výslovně poučen o povinnosti doložit rozhodné skutečnosti, což osvědčil svým podpisem. Toto ovšem nezabývá správní orgány povinností postupovat tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Doklady provedené k důkazu najisto prokazují, že samostatně výdělečnou činnost žalobce dne 31. 1. 2024 nevykonával. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o zaměstnanosti.

11. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že při vypořádání námitek účastníka je třeba, aby správní orgány vysvětlily své závěry a vyvrátily verzi účastníka řízení komplexně. Žalovaný odkázal na charakter správního řízení, kdy rozhodování správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek a je zásadně ukončeno až pravomocným rozhodnutím (v případech, bylo-li rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadeno řádným opravným prostředkem, až rozhodnutím o tomto opravném prostředku). Ve svém souhrnu i během odvolacího řízení byly všechny žalobcovy námitky vypořádány.

III. Žaloba

12. Žalobce předně poukázal na jeho odlišný výklad § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Sdělil, že dne 31. 1. 2024 ukončil zaměstnání. Zároveň vykonával samostatnou výdělečnou činnost, kterou přerušil také dne 31. 1. 2024. Žalovaný ovšem uvádí, že k přerušování samostatné výdělečné činnosti došlo o den dříve, tedy 30. 1. 2024, a proto se § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti neuplatní.
13. Žalobce odkázal na § 31 odst. 11 živnostenského zákona, dle kterého je provozování živnosti přerušeno dnem doručení oznámení o přerušování živnosti živnostenskému úřadu. K tomu uvedl, že se dne 31. 1. 2024 osobně dostavil na živnostenský úřad a oznámil přerušování provozování živnosti ke dni 31. 1. 2024. Žalobce má tedy za to, že bylo provozování živnosti přerušeno dne 31. 1. 2024, a proto byl žalovaný povinen použít § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

neboť žalobce ukončil samostatnou výdělečnou činnost ve stejný den jako zaměstnání. Žalovaný ovšem napadené rozhodnutí opírá o nesprávnou úvahu, že samostatná výdělečná činnost je ve smyslu § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti přerušena den před dnem, kdy bylo její přerušení oznámeno živnostenskému úřadu. Nic takového ale ze zákona nevyplývá (resp. ze zákona právě jednoznačně vyplývá, že k přerušení živnosti dochází dnem oznámení tohoto přerušení živnostenskému úřadu). Úvahy žalovaného jsou v rozporu s instrukcemi Ministerstva průmyslu a obchodu, které uvádí, že živnost se nedá přerušit zpětně. Dále poukázal, jaký negativní dopad by měla teze žalovaného na další právní vztahy napříč právním řádem (např. úprava podnikatele dle občanského zákoníku či lhůty v daňovém řádu).

14. Žalobce v prvotně podané žádosti uvedl, že vykonával samostatnou výdělečnou činnost od 14. 7. 2020 do 30. 1. 2024. K tomu vysvětlil, že se jednalo o formální chybu, která však nezbavuje správní orgán povinnosti dokazováním zjistit materiální pravdu ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce v dostatečném předstihu před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně tuto chybu odstranil písemným podáním ze dne 20. 2. 2024, které je součástí správního spisu. Agrumenty žalovaného ohledně důkazního břemene žalobce považuje za bezpředmětné s ohledem na to, že spor mezi žalobcem a žalovaným má povahu sporu o výklad práva.
15. Žalobce dále vytkl žalovanému, že se odůvodnění napadeného rozhodnutí snaží prezentovat tak, že toliko „rozváděl úvahy orgánu prvního stupně“. Toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu, když správní orgán I. stupně žádné úvahy do merita věci ve svém rozhodnutí neuvedl, a tedy nebylo co rozvádět. Žalobce má tak za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné. Jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně, zkrátily žalobce na jeho procesním právu vypořádat se s důvody správního rozhodnutí v rámci správního řízení o odvolání, když žádné důvody v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly uvedeny. Žalobce je přesvědčen, že nelze aprobovat takovou správní praxi, kdy správní orgán I. stupně zcela rezignuje na jakékoli věcné odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že odůvodnění bude řádně doplněno jen tehdy, pokud si účastník řízení proti takovému rozhodnutí podá odvolání.
16. V závěru žaloby žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
17. V replice žalobce zdůraznil, že živnost přerušil dne 31. 1. 2024 (v 15:28:28), tedy ve stejný den, ve který skončil pracovní poměr, jak vyplývá ze změnového listu č. I7355119, vyznění o zápisu do živnostenského rejstříku čj. SMO/06838024/ŽÚ/SZA a výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku pořízeného dne 20. 2. 2024, vše založeno na č. l. 11 spisu, přičemž živnost nelze přerušit zpětně (a to ani o jediný den, jak se ve svém vyjádření snaží nastolit žalovaný) a proto právní účinky přerušení živnosti nastaly a musely nastat nejdříve toho dne, kdy bylo přerušení živnosti oznámeno živnostenskému úřadu. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sdělil, že možnost zhojit vady odůvodnění v odvolacím řízení neznamená, že může odvolací orgán odůvodnit rozhodnutí zcela namísto správního orgánu I. stupně, jako to učinil žalovaný. Význam žalovaným citované judikatury Nejvyššího správního soudu nepochybně není takový, že by žalovaný mohl napadeným rozhodnutím aprobovat rozhodnutí, ve kterém věcné odůvodnění (tj.

hodnocení důkazů a vypořádání se s ústím, resp. protokolovaným a také písemným vyjádřením účastníka řízení ze dne 20. 2. 2024) zcela chybí. Nadřízený správní orgán může v řízení o odvolání napravit některé chyby v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ne však zpracovat odůvodnění zcela namísto něj. Další judikatura citovaná ve vyjádření žalovaného byla žalobci již před podáním žaloby známa a na nadepsanou věc nepřiléhá, což je možné zjistit již jen pouhým čtením odkazovaného judikátu před nebo za výstřižkem, který žalovaný ve svém vyjádření používá. Žádný judikát, který by stanovil, že přerušení živnosti má v jakémkoli ohledu právní účinky ke dni předcházejícímu dni, kdy bylo na živnostenském úřadu učiněno, neexistuje.

18. K vyjádření žalovaného o možnost výplaty podpory v nezaměstnanosti uvedl, že z vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 5. 6. 2024 vyplývá, že podpora vyměřená na základě žádosti ze dne 7. 2. 2024 bude vyplacena až dne 17. 6. 2024, a to společně s omluvou a úrokem z prodlení.
19. Dne 30. 11. 2024 zaslal žalobce krajskému soudu doplnění žaloby, ve kterém se zabýval úpravou počítání času. Uvedl, že správní řád upravuje pouze lhůty a počítání času, typicky pro provedení úkonu ve správním řízení. Neupravuje počítání doby, po kterou trvá oprávnění nebo povinnost (například uložená rozhodnutím orgánu veřejné moci). Žalobce se domnívá, že tak tomu je čistě proto, že řešení tohoto právního problému je pro každého občana nabíledni a specifické úpravy tak není třeba: Zaniká-li oprávnění nebo povinnost k určitému datu, zanikne až koncem tohoto dne (a nikoli koncem dne, který tomuto dni předcházet). Odkázal také na § 601 odst. 1 větu první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“), který stanoví, že „zaniká-li právo nebo povinnost v určitý den, zanikne koncem tohoto dne.“ Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který taktéž vychází z občanského zákoníku, který udává základní pravidla pro počítání času. Naopak právní názor, který se nově snaží prosadit žalovaný (že živnostenské oprávnění zaniká ke dni předcházejícímu dni, ve kterém nastal právní důvod k jeho zániku), je v rozporu s výše citovanými ustanoveními zákona a v rozporu se zde uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 5. 2024 nejprve shrnul postup správních orgánů, skutkový stav a následně také žalobcovy námitky.
21. Žalovaný se neztotožnil se závěrem žalobce ohledně data ukončení samostatné výdělečné činnosti a pracovního poměru. Setrval na svém názoru, že při výpočtu podpory v nezaměstnanosti neaplikoval § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanost, nýbrž aplikoval § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle žalovaného bylo prokázáno, že samostatně výdělečnou činnost ukončil žalobce dne 30. 1. 2024. Žalovaný k § 31 odst. 11 živnostenského zákona uvedl, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu, aby ke dni, kdy je podána žádost o přerušování provozování živnosti, živnost stále trvala, byl by text zákona odlišný. Z textu „je přerušeno“ je tedy na základě jazykového výkladu nutno nepochybně dovést, že dnem podání žádosti dochází k samotnému přerušování, tedy že živnost již není provozována. Ostatně, jak je patrné ze žádosti, takto to chápal i žalobce, který pak následně přistoupil na jím tvrzený výklad, aby dosáhl vyšší výměry podpory v nezaměstnanosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

22. Námitku žalobce týkající se formální chyby považoval žalovaný za lichou, neboť žalobce v žádosti o podporu v nezaměstnanosti svým podpisem stvrdil, že údaje jím v žádosti uvedené jsou pravdivé. Žalovaný tak není toho názoru, že by formální chyba byla zhojena podáním z 20. 2. 2024. Bylo-li tedy ze strany žalobce v souladu s § 31 odst. 11 živnostenského zákona provozování živnosti dne 31. 1. 2024 toliko přerušeno, znamená to, že tento den nelze z důvodů uvedených žalovanými považovat za „stejný den“ ve smyslu § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti.
23. Dle žalovaného tedy žalobce ukončil zaměstnání u zaměstnavatele dne 31. 1. 2024 a samostatně výdělečnou činnost ukončil dne 30. 1. 2024, neboť dnem 31. 1. 2024, tedy dnem doručení oznámení na živnostenském úřadě, byla samostatně výdělečná činnost přerušena a hypotéza v § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti nemohla být aplikována. Žalobce měl příležitost si přerušení výkonu samostatně výdělečné činnosti upravit tak, aby požadavkům ve zmíněném ustanovení vyhověl. To se však nestalo. K žalobcově výkladu § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti nelze dospět ani teleologickým výkladem či analogií. V této souvislosti žalovaný rovněž odkázal na odbornou literaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na posuzovanou věc bylo prokázáno, že žalobce ukončil zaměstnání a výkon živnosti v rozdílné dny, ač na sebe těsně navazující. Žalovaný tak postupoval správně, pokud užil § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
24. Žalovaný dodal, že stanovení předpokladů pro poskytování dávek v nezaměstnanosti, jejich výše, způsobu vyplácení, jakož i dalších podmínek, je zcela v gesci zákonodárce. Žalovanému, jakožto orgánu veřejné správy, nepřísluší hodnotit vhodnost řešení přijatých zákonodárcem, neboť relevantní právní předpisy aplikuje toliko v praxi. Pakliže jsou v zákoně o zaměstnanosti přesně vymezeny podmínky, které je nezbytné pro přiznání podpory v nezaměstnanosti splnit, a také způsob, jakým má být určena její výše, aniž by byly připuštěny jakékoli výjimky z jejich dodržení, žalovaný setrvává na tom, že postupoval zcela správně, pokud rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
25. Dle žalovaného nikterak nemůže obstát ani námitka žalobce týkající se nabourání systému počítání lhůt. Počátek běhu lhůt k oznamovacím povinnostem vůči příslušným úřadům, v tomto případě OSSZ, příslušné zdravotní pojišťovně a taktéž finančnímu úřadu je dán dnem počátku rozhodné skutečnosti, případně dnem jiným, pokud tak příslušné zákona v oblasti sociálního a zdravotního pojištění či daňový řád stanoví, přičemž v posuzované věci je rozhodnout skutečností právě den přerušení výkonu živnosti, tedy den 31. 1. 2024. Žalovaný rovněž podotkl, že při rozhodování o nároku na podporu v nezaměstnanosti a její výši nemůže správní orgán činit jakékoliv jiné výjimky a odchylovat se tak od postupu, který stanoví zákon o zaměstnanosti. Žalovaný dospěl k závěru, že v dané věci postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem o zaměstnanosti, přičemž zákonným důsledkem je vydání napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že mu nebyla podpora do 20. 4. 2024 vyplacena, uvedl, že výplatu podpory v nezaměstnanosti lze provést toliko na základě právního titulu, což je v daném případě napadené rozhodnutí.
26. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal na judikaturu uvádějící, že není nutné každou námitku účastníka řízení vypořádat explicitně, neboť stačí, aby odůvodnění ve svém celku dostatečně ozřejmovalo závěry správního orgánu a vyvracelo tak verzi účastníka řízení komplexně. K námitce

žalobce týkající se absence úvah v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný dodal, že vzhledem k tomu, že úvahy správního orgánu I. stupně týkající se námitek žalobce uvedených v jeho vyjádření ke správnímu řízení nebylo možno považovat za dostatečné, proto žalovaný, vycházející z charakteru správního řízení, které tvoří jeden celek, tyto námitky blíže rozvedl v kontextu námitek žalobce v napadeném rozhodnutí o odvolání.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
28. Žaloba **není** důvodná.
29. Krajský soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž shledal tuto námitku důvodnou, musel by bez dalšího napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Nelze se zabývat hmotně právní otázkou věci za situace, kdy zkoumané rozhodnutí neobstojí po stránce formální. Obecně přitom platí, že s institutem nepřezkoumatelnosti je potřeba zacházet nadmíru obezřetně a vyhradit jeho užití pouze tam, kdy vady v odůvodnění rozhodnutí svou povahou reálně brání soudu v tom, aby rozhodnutí správního orgánu přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123). Pro úplnost je potřeba dodat, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen reagovat a vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. zde nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/08; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz).
30. Krajský soud posoudil napadené rozhodnutí z hlediska naplnění kritéria přezkoumatelnosti a konstatuje, že nezjistil žádné vady či jiné závažné nedostatky, které by přezkumu napadeného rozhodnutí bránily. Krajský soud nemá pochyby o srozumitelnosti rozhodnutí. Při pohledu na odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, proč žalovaný odvolání žalobce nevyhověl, odůvodnění neobsahuje vnitřní rozpory. Při odůvodnění výroku žalovaný postupoval systematicky a logicky. Pokud se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tak je třeba říci, že z napadeného rozhodnutí je jasně patrný jak skutkový stav, z něhož žalovaný při posouzení odvolání žalobce vycházel, tak i pro věc rozhodná právní úprava. Z odůvodnění lze též bez obtíží seznat i úvahy a myšlenkové postupy, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud potvrdil v řadě svých rozhodnutí, že na správní řízení, které je vedeno ve dvou stupních, je třeba nahlížet jako na jeden celek. Je-li vada rozhodnutí nebo řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v odvolacím nebo rozkladovém řízení, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006–167, ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009–48, ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010–217, nebo ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 Afs 20/2013–101, č. 3319/2016 Sb. NSS). Krajský soud má za to, že ve svém souhrnu rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

správních orgánů přezkoumatelným způsobem vysvětlují, proč dospěly k odlišnému právnímu názoru než žalobce, což potvrzuje i sám žalobce tím, že v žalobě s jejich úvahami nesouhlasí a vymezuje se proti nim. Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, mohl se zabývat jeho zákonností.

31. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je výklad ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, konkrétně výklad podmínky pro to, aby výše podpory v nezaměstnanosti byla vypočtena ze součtu průměrných měsíčních čistých výdělků ze zaměstnání a z výkonu samostatné výdělečné činnosti. Podmínku zákon definuje takto: *„ukončil-li uchazeč o zaměstnání v rozhodném období ve stejný den více zaměstnání nebo zaměstnání a samostatnou výdělečnou činnost, které jsou dobou důchodového pojištění“*. Žalobce má za to, že tuto podmínku splňuje.
32. Mezi účastníky není sporné, že žalobce byl zaměstnán na základě pracovní smlouvy a tento zaměstnanecký poměr skončil dohodou dne 31. 1. 2024. Rovněž není sporné, že žalobce byl osobou samostatně výdělečnou činnou, zakládající mu dobu důchodového pojištění. Není sporné, že žalobce dne 31. 1. 2024 oznámil živnostenskému úřadu přerušení této činnosti. Nejsou sporné ani důsledky tohoto oznámení, neboť jak žalobce, tak i žalovaný se shodují v tom, že dnem 31. 1. 2024 byla jeho živnost přerušena a v tento den již samostatnou výdělečnou činnost den nevykonával.
33. Žalobce tvrdí – a zde se již s žalovaným rozcházejí – že dne 31. 1. 2024 naplnil podmínku *„ukončení samostatné výdělečné činnosti“*. Měl za to, že ukončil samostatně výdělečnou činnost ve stejný den jako ukončil zaměstnání, protože ve stejný den podepsal dohodu o rozvázání pracovního poměru a přerušil svou živnost.
34. Naopak žalovaný zastává názor, že žalobce ukončil samostatnou výdělečnou činnost ke dni 30. 1. 2024, neboť v tento den byl naposledy osobou samostatně výdělečnou činnou. Oba vycházejí z ustanovení § 31 odst. 11 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, podle kterého *je provozování živnosti přerušeno dnem doručení oznámení o přerušení provozování činnosti živnostenskému úřadu nebo pozdějším datem uvedeným v oznámení*.
35. Podle žalobce je závěr o ukončení živnostenského podnikání k 30. 1. 2024 v rozporu jak s výslovným textem zákona, tak s účelem úpravy, a také s právní jistotou.
36. Žalobce se však mylí. Nikoliv ve svém závěru, že k přerušení provozování samostatně výdělečné činnosti došlo 31. 1. 2024. Konečně, s tím žalovaný souhlasí. Podstatné však je, že dne 31. 1. 2024 již samostatnou výdělečnou činnost nevykonával, ale byl stále zaměstnán v pracovním poměru.
37. Jinými slovy, žalobce naposledy provozoval samostatnou výdělečnou činnost dne 30. 1. 2024, tento den ji tedy ukončil. Protože 31. 1. 2024 oznámil živnostenskému úřadu přerušení své živnostenské činnosti, což vede podle výše citovaného § 31 odst. 11, o živnostenském podnikání, k tomu, že od počátku tohoto dne již živnostenskou činnost nevykonával. Naposledy ji tedy vykonával den předcházející. Zaměstnán však byl naposledy dne 31. ledna 2024, neboť uzavřením dohody jeho pracovní poměr skončil tento den, a to k jeho konci. To vyplývá z § 49 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, podle kterého *dohodnou-li se zaměstnavatel zaměstnanec na rozvázání pracovního poměru, končí pracovní poměr sjednaným dnem*. Ve spojení s ustanovením § 601 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

zákoníku, podle kterého *nabývá-li se právo nebo vzniká-li povinnost v určitý den, nabude se nebo vznikne počátkem tohoto dne; zaniká-li právo nebo povinnosti určitý den, zanikne koncem tohoto dne. To neplatí, vylučuje-li to povaha právního předpisu.*

38. Žalobcova samostatná výdělečná činnost tak skončila v jiný den než jeho zaměstnání. To je pro posouzení věci rozhodující.
39. Pod slovy „ukončil – li uchazeč o zaměstnání“, které jsou užitá v předmětném § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, totiž zákonodárce neoznačil den, kdy uchazeč o zaměstnání svým jednáním projevil vůli ukončit zaměstnání nebo výkon samostatně výdělečné činnosti. Za hraniční ukazatel určil den, kdy zaměstnání nebo výkon samostatně výdělečné činnosti právně skončily. Uvedené vyplývá z důvodové zprávy k § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, podle které jde o *úpravu pro řešení těch případů, kdy posledním zaměstnáním uchazeče o zaměstnání je více zaměstnání, včetně jiné výdělečné činnosti, která skončila v jeden den.*
40. Stejně posuzované pravidlo chápe i právní teorie. Konkrétně komentář k § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti uvádí, že „ukončil-li uchazeč o zaměstnání při souběhu několika činností tyto činnosti postupně (různé dny), vychází se při stanovení výše jeho podpory v nezaměstnanosti z té, která byla skončena jako poslední, postupuje se podle odst. 1 nebo odst. 2“ (STEINBACHOVÁ, Ladislava a kol. *Zákon o zaměstnanosti. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010; Obdobně i judikatura, konkrétně Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 34 A 32/2020-53 z 30. 9. 2022, zejm. odstavec odst. 26.)
41. V nyní posuzované věci nastala situace, kdy žalobce přerušil provozování podnikatelské činnosti dne 31. 1. 2024, a její výkon skončil dne 30. 1. 2024. Dne 31. 1. 2024 ještě trvalo jeho zaměstnání, které skončilo až koncem tohoto dne. Nenastala tedy situace předvídaná v ustanovení § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti pro to, aby při výpočtu podpory v nezaměstnanosti se vycházelo ze součtu průměrných čistých výdělků ze zaměstnání a ze samostatné výdělečné činnosti, neboť výkon jeho podnikatelské činnosti a zaměstnání neskončily ve stejný den. Úvahy žalobce o zpětném přerušování živnosti jsou tedy mylné, neboť k žádnému zpětnému přerušování nedošlo. Živnost žalobce byla přerušena dne 31. 1. 2024, tudíž ji tento den již neprovozoval a muselo tak dojít k jejímu ukončení dne 30. 1. 2024, což se liší od zaměstnání, kdy zaměstnanec poslední den v zaměstnání pracuje a k ukončení zaměstnání, jak soud uvádí výše, dochází až koncem takového sjednaného dne.
42. Z výše uvedených důvodů krajský soud neshledal, že by správní orgány ve svém úvahách pochybily a že by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Žalobní námitky nejsou důvodné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

43. V soudním řízení krajský soud nedospěl k závěru, že by žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení zákona o zaměstnanosti. Závěry napadeného rozhodnutí tedy nezbyvá než potvrdit. Žaloba nebyla shledána důvodnou a krajský soud ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. listopadu 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně